

VOCES POETICAS

RICARDO ALGAR * DIONISIO ALVAREZ
AGUSTIN ARES * JOSE CARLOS BELTRAN
EMILIO BOFARULL * IVAN CARRASCO
MARIA LUISA CERDA * VICTOR CORCOBA
PABLO CHAURIT * CRUZ DIAZ MARCOS
MANUEL DIEGO * MERCEDES ESTIBALIZ
FRANCISCO J. FERNANDEZ-PRO
JUAN M. GARCIA TORRES
PATROCINIO GIL * M. GONZALEZ ALVAREZ
ANTONIO CARLOS GONZALEZ * CARMEN GORRIS
ROSA MARIA LENCERO * ISABEL LOPEZ
RAIMUNDO LOZANO * M. LUESMA CASTAN
MANUEL LUQUE * MARICARMEN MAGAÑA
MARIO ANGEL MARRODAN
JOSE ANTONIO MARTIN-CANO
CAROLINA MOLINA * EULOGIO MUÑOA
ADOLFO GUSTAVO PEREZ * ANGEL PEREZ SILOS
JOSE REPISO * FELISA RODRIGUEZ
MANUEL RODRIGUEZ LOPEZ
M. G. SAEZ DE PAYLOS
FRANCISCO SANCHEZ
CARMEN SANCHEZ MORALES
FRANCISCO SANCHEZ ORTEGA * ALBINO SUAREZ
ANGEL URRUTIA * ALEJO F. VALENCIANO
EMILIO VEGA GOMEZ
FERMIN VILABOIA * FERNANDO ZAMORA

VOCES POETICAS DEL 87

Ilustración: Eugeni Taltavull
Diseño y realización de la cubierta: Olivé Milá
© SEUBA EDICIONES
Primera edición: diciembre de 1987
Apartado, 204 - 08370 - CALELLA (Barcelona)
Depósito Legal: B. 46.352-87
ISBN: 84-86747-06-6
Impreso en Gráfico/Cas
Teodoro Llorente, 14 - Barcelona
Printed in Spain - Impreso en España

EL JUGLAR Y LA LUNA

POESIA - 5

MANUEL RODRIGUEZ LOPEZ

O LACAIO

Eras fume soamente,
o derradeiro da oficina.
Vivías alugado,
recén casado,
nunha buhardilla.
Soubeche aloumiñar ó xefe
e conxugache os verbos do lacaiio
ó dereito e ó revés
“Anicrarse” “lamber”
no futuro, en presente e no pasado.
Asulagando ós compañeiros
o soldo teu estalicouse máis
e abríronchese as portas do Consello.
A estrada do porvir
ten semáforo verde!
Tripa, cmaga, encadea,
magoante alferrón, fera
vixiante de intereses!
Dille ó burgués, sinxelamente,
que teñen vontade
pero fállalles base. Dillo, faino!
Emprega a túa cínica piedade,
lizmacha porcallenta,
contakilómetros
do parte diario
ó amo!

(Del libro: *Soldada mínima*)

MOURA UTOPIA

Engado de vivir, luz, cor, virtude,
riso engaiolador dos picariños,
premios, futuro, arrecendentes viños,
afervoamento, ilusión, saúde...
Algareiros rapaces, multitude
de turistas nas praias, aloumiños
de amor, ledos paxaros en remuíños,
celestial, música de grave laúde...
¡Espellismos ilusos no deserto!
Alancar en procura do pracer,
anceiar imposibles atalaias...
...todo é moura utopía e nada é certo
inda que nos sintamos renacer
e nos enfeiten pérolas e alfaias!

No meu corazón fixo estrago a Morte,
esa realidade que a cotío,
como espantallo mouro e fuxidío,
de aquí para acolá, sen fixo norte,
anda á pillota e chúfase de forte.
De acedume eterno manantío,
sen acougo, famenta, fío a fío,
novos e vellos trata de igual sorte.
Ata nos fai engaiolar coa ciencia
porque é traidora, cínica e ruín.
Mentres teñamos lúcida conciencia
-matou o noso pai, deixounos sos-
habémoslle botar pragas sen fin!

XOGADE, POMBIÑOS GARULEIROS!

Non cansedes de xogar,
seguides, destemidos cabaleiros
enriba da basoira,
galopando en procura de fantásticas
victorias e trofeos.

Xogade ó taborete, a pillar,
á pita cega, á billarda,
ós marcos e á estaca,
e quen máis corra
e resalve máis sebes.

(Ti que estás no taborete
¿que comiche?

-Pan rolete

¿Darasme un pouco del?

-Darei, darei. Sube ti, que eu baixarei.)

Da natureza disfrutade a cheas,
enchede os peitos de saúde
e que as vosas meixelas
semellen o roibén dun sol noviño.
O mundo é voso. Sodes merecentes
de tódolos engados
que enfeitan o universo
-luz, amor, vida, forza, poesía-
porque tedes sinxelos sentimentos
e o voso corazón é nobre.

Libres de anceios porcallentos,
ignorades o fraude e a cobiza
dos maiores, que están a esborrallarse
e son quen de matar,
de facer traición ós irmáns
-afán de mando, guerras, polución-
porque cóidanse deuses inmortais
domeadores da materia.

Xogade, pombiños garuleiros,
coas escumas do mar.
Barullade nos parques das cidades,
ceibade gargalladas e aturulos
nas aldeas da nosa Terra,
berrando polo amigo.
Que os homes vexan
que a irmandade e o amor
aínda existen!

(Ti que estás no taborete
¿comiche pan de coxete?
-Eu comín, comín e ti rabeas
por il.)

Déspotas e tiránicos,
tal robots teledirixidos
por líderes de barro,
refugan as olladas garimosas,
mófanse da inocencia
e dos peitos afoutos.
Son egoístas
e o peor ¿sabedes?
son almas mortas, secas, sen miolo,
mergulladas na lama,
que gozan fozando na carniza.
Vós tedes o futuro nas mans.
Vós sodes a semente
que froitificará
nun porvir ventureiro.
Xogade,
e que as vosas meixelas
agoiren o anceiado triunfo
do amor!